

סיכום דיון

מסתגלים למצב: תקשורת עם עמיתינו בעולמ המלחמה

יום שני 22.1.23, 20:30-22:00

פרופ' איתי הלוי, יו"ר האקדמיה הצעירה, מכון ויצמן למדע:

ערב טוב וברוכות וברוכים הבאים לשני בסדרת מפגשי מסתגלים לאקדמיה לשנת 2023-2024. אני רוצה לפתוח בתנחומים למשפחות הנרצחים והנופלים ובהבעת תקווה שהחטופים יחזרו במהרה ובבטחה למשפחותיהם ושהשקט ישוב ויאפשר את חזרת התושבים אל הנגב המערבי וצפון הגליל העליון ואת שיקום חבלי הארץ הללו.

בשבעה באוקטובר נקלעה המדינה לאירועים מהקשים בתולדותיה, שרבות נאמר ועוד ייאמר עליהם ועל ההשלכות שלהם בטווח הקצר והארוך. משעברו יותר ממאה ימים מהטבח והמלחמה בעקבותיו, נעשים ניסיונות לשוב לשגרה כלשהי, ככל שניתן, בתחומי החיים השונים.

בתחום העיסוק שלנו, מחקר, יש חשיבות מכרעת לתקשורת עם עמיתינו בעולם. בין השאר, פרקי הכשרה והשתלמות בחו"ל מעשירים את התרבות האקדמית בישראל, שיתופי פעולה פותחים בפנינו אפשרויות שאולי לא היו קיימות אחרת, השתתפות בכנסים בינלאומיים חושפת לעולם את המחקר שלנו ומענקי מחקר מקרנות בינלאומיות מהווים מקורות מימון חשובים.

אחת התופעות המדאיגות מאז פרוץ המלחמה היא ביקורת חריפה בקמפוסים להשכלה גבוהה בעולם. גילויי שנאה וחרם אקדמי על כל גווניו מדווחים במוסדות רבים, כשעושה רושם שבמדעי החברה והרוח המצב חמור יותר מאשר במדעים המדויקים. בסקר שערכנו בקרב הסגל הבכיר למיפוי הפגיעה הנוכחית והעתידית ולאפיון דרכי התמודדות עם הפגיעה, הדיווחים מעלים פגיעה קיימת וחשש כבד לפגיעה עתידית בתחומים שיש להם היבטים בינלאומיים, כמו שיפוט עמיתים של מאמרים והצעות מחקר, המלצות לגיוס סגל, הערכות לקידום, גיוס כספי מחקר מחו"ל ושיתופי פעולה באופן כללי.

מסיבה זו בחרנו להקדיש את המפגש השני בסדרת מסתגלים לאקדמיה השנה לנושא תקשורת עם עמיתינו בעולם.

נקודות מבט מחקריות על תקשורת עם עמיתינו בעולמ המלחמה

פרופ' אילת ברעם-צברי, הפקולטה לחינוך למדע וטכנולוגיה, הטכניון – מכון טכנולוגי לישראל:
"איך לדבר עם קולגות מסויגים, חשדנים ועוינים?"

ההרצאה מבוססת על מחקרים בתחום תקשורת המדע, על ניסיון אישי ועל שיחות שונות שערכתי עם קולגות. אדם צריך לשאול את עצמו שתי שאלות:

1. מהי מטרת השיחה? הסברה? שימור קשר מקצועי? הבנת עמדת הצד השני? אלו מטרות שונות מאד
2. מיהו הקהל? אדם בודד? קבוצה? האם האדם אוהד של ישראל? עוין? מתעניין בנושא? חשוב שנדע מה הצד השני יודע ומה מטריד אותו

הבעיה הגדולה שלנו היא לא השיחה עצמה אלא הימנעות משיחה. על פי סקר שהוצג, 60% מהאמריקאים חשים לחץ בשיחה על נושאים פוליטיים עם אנשים שחושבים אחרת. אם כבר הגעת לדבר עם קולגה אז יש מוכנות לשמוע.

כללי אצבע לניהול המסר:

- דוגמאות ושפה מעולמו של הנמען
- מקורות שהנמען סומך עליהם
- לא להניח ידע מוקדם

- מסגור הומני ולא נקמני
- סיפור אישי, הנכחת כאב אותנטי שלנו ושל אנשים שאנחנו מכירים
- התגובות שנקבל שונות אם השיחה פרטית או פומבית

כללי אצבע לשיחה:

- כדאי לחשוב על שיחה כדיאלוג. לא כניסיון שכנוע אלא להבין את הצד השני ולחשוף את הצד שלך
- לתווך את המורכבות של המצב
- כדאי לשאול שאלות ולא להטיח טענות
- לדבר בדיבור מסתייג ולא נחרץ

מה לא לעשות?

- לא לחזור על שטויות (או עלילות דם) כשמפריכים אותן
- לא להתקיף את קבוצת השייכות של הנמען, לחדד ערכים משותפים
- לא להכריח אותו/אותה לבחור צד
- לא למסגר את המחלוקת ביניהם כ"רעים מול טובים" אלא לחדד את הערכים המשותפים לכם

תשובות לשאלות (על בסיס תשובות של קולגות של אילת):

מדוע יש קולגות שלא כתבו לנו שום דבר אחרי המלחמה?

- ייתכן ואנשים מרגישים לא בנוח ונבוכים.
- אי יצירת קשר אין משמעותה שקולגות שלא פנו אלינו הם נגדנו.
- אנשים חוששים להגיד משהו שלא יובן כראוי ויפגע במישהו.

מה לעשות כשנתקל באתם קולגות?

- אפשר להזמין אותם בעדינות לדיון ("זה זמן קשה כעת בישראל") או לכבד את הבחירה שלהם לא להתבטא.
- אם מדובר בקולגות שאינם קרובים אלי אולי עדיף להימנע מדיון.
- מה לעשות כשאני לא יכול/יכולה להגיע לכנס כי אני במילואים?
- להדגיש את השירות בצבא כמחויבות אזרחית שאינה קשורה לממשלה או לדעה פוליטית
- להיות עובדתיים וברורים

מה לעשות כשאני בשבתון?

- להיות מוכנים לדבר על המורכבות של המצב
- להיות מוכנים להסביר על פעולותיה של ישראל
- אתם לא חייבים להיות נציגים של ישראל. אפשר לדבר על מדע. אתם בוחרים אלו זהויות להביא לידי ביטוי
- איך לדבר עם קולגות שהגיעו בעצמם מהמזרח התיכון?
- לא לנסות להיכנס לוויכוח על עובדות, לא לצפות להגיע להסכמה על אירועים ועובדות
- לשמוע אחד את השני

מה לעשות אם השותף שלי למחקר נעלם או עונה שהוא לא יכול לעבוד עם ישראלים?

- לנסות לדבר על ערכים משותפים למדענים.
- אי אפשר להכריח מישהו לשתף איתנו פעולה אבל אפשר להשאיר רגל בדלת למקרה שישנה את דעתו בהמשך.

לסיכום:

- אותנטיות, לספר את הסיפור שלנו
- להתחיל באמירה כללית ולתת לצד השני להגיב
- לדבר על ערכים שניתן להסכים עליהם (מניעת פגיעה באזרחים וחפים מפשע)
- להשקיע את מידת האנרגיה הדרושה באנשים המתאימים. לא לבזבז אנרגיה על אנשים שלא מוכנים לדבר איתנו.
- לא להתחבא, מדינות אחרות היו נוהגות באופן דומה
- העולם לא כולו נגדנו. יש לנו תומכים ואוהדים, גם אם הם פחות קולניים.
- הקהילות היהודיות בעולם עברו טלטלה קשה והן פועלות. לא על הכל אנחנו יודעים ולא הכל צריך לעשות לבד
- לייחס כוונות טובות לקולגות שלנו עד שהוכח אחרת

פרופ' מיכל פרנקל, המחלקה לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה וראשת מרכז לייפר ללימודי מגדר, האוניברסיטה העברית בירושלים: "משטחיות למורכבות - הטענות שמופנות כלפינו ואיך הקריאה להעמקה אינטלקטואלית יכולה לעזור להתמודד איתן"

ביולי 2023 דוקטורנטית שלי שעוסקת במחקר הקשור בשלום הציגה בכנס והותקפה על ידי חברים שלי שהם תומכי BDS. הקהל שתק. התוצאה היא טראומה, שגם היא וגם אני מתמודדות איתה. ההרצאה נסמכת על לקחים שהפקנו.

העבודה שלי היא בשני עולמות תיאורטיים שנמצאים ב"לב המאפלייה" – תיאוריה פוסט קולוניאלית ו-intersectionality. בשני העולמות התיאורטיים האלה התפתחו תפיסות פשטניות שהתחברו זו עם זו. הגישה הפופוליסטית של התיאוריות הפכה להיות פופולרית. חברינו באקדמיה מאמצים גישה זו של קורבנות ומקרבים. בתוך הסיפור הזה נראה כי מדובר בקמפיין שמתנהל כבר שנים ומקדם את המסגור של ישראל כמקרבן ואת הפלסטינים כקורבן. לכן, משרדי הגיוון באוניברסיטאות מסרבים להגן על יהודים.

הדבר הראשון שעשיתי בשניסיתי להיכנס לשיחות על המצב הוא להעביר את המסר שהתפקיד שלנו כאנשי אקדמיה הוא להראות מורכבות – מישור יכול להיות חזק בזירה אחת וחלש בזירה אחרת. יחסי כוח הם דבר מורכב. זו הדרך שלי להתמודד עם אנשים שמטחים בי תפיסות אקטיביסטיות – להראות מורכבות. דומה כי יש דרישה באקדמיה להפוך את המחקר שלנו לאקטיביסטי. אנשים שהם גם חוקרים וגם אקטיביסטים – קשה לשוחח איתם משום שהם מחויבים למטרה שלהם.

בעקבות הניסיון שלי ושל הדוקטורנטית שלי מיפינו את המקרים שיכולים לקרות לנו בכנסים:

1. הפתעה לטובה – גילוי של סביבה אוהדת וחיזוק קשרים
2. לא קורה כלום – אנשים מעדיפים לא לדבר. יש מקומות בהם החקיקה תובעת מאנשים לא לדבר על פוליטיקה במסגרות מקצועיות.
3. התעלמות מאיתנו באופן פרטי או ציבורי – חוסר התייחסות אלינו או להרצאה שלנו
4. ביקורת מקצועית לא עניינית או חריפה במיוחד. במקרה של הדוקטורנטית שלי אחד העמיתים שלי קרע את ההרצאה שלה לגזרים מסיבות פוליטיות. אנחנו נתקלים בכך גם בשיפוט מאמרים.
5. ביקורת על ישראל או הצהרות עוינות בתוך פאנל.
6. התקפה פתוחה – הפגנות נגדנו/צעקות/תקיפות פיזיות.

צריך לחשוב אם אנחנו מוכנים שזה יקרה לנו ואם לא – לא לנסוע. אפשר להציג און ליין. אפשר לבחור את הכנסים. אם אנחנו נוסעים, צריך לייצר הכנה פעילה לקראת פיצוץ. ההמלצה שלי היא שהסטודנטים לא ייסעו לבד אלא איתי או עם עמיתים שלי שיכולים להגיע להרצאה שלהם. חשוב לאסוף מידע וידע, לתרגל מקרים מראש ולהכין תגובות מגירה. במקרה שקרה לנו בכנס הייתי משותקת ולא ידעתי איך להגיב. לכן בעקבות האירוע הכנו מאגר של תגובות.

חשוב לעשות עבודת "מודיעין" על המקום בו נציג:

- מה אני יודעת על עמדת המקום כלפי ישראל? האם יש שם קבוצות אנטי-ישראליות מאורגנות? האם יש קבוצות תמיכה בישראל? אפשר לבדוק במדיה החברתית.
- באילו מסגרות הסיכוי לתקיפה עולה? למשל תת קבוצות בכנס גדול? הקשרים חברתיים? מליאות? האם יש אירועים שמוקדשים לדיון בנו? מומלץ לדבר מראש עם מארגני המושב.
- האם יש דמויות בולטות בסביבה שהן ווקאליות? חשוב שנדע מיהן ולהכין את עצמנו להתנגשות משמעותית.
- אלו ביקורות ותגובות עלו במקום אליו אנחנו נוסעים? עם אלו תגובות אני רוצה להזדהות? חשוב לדעת איך להתמודד עם ביקורות רווחות. חשוב להיזהר מטשטוש ההבדלים בין ביקורת, אנטישמיות ואנטי ציוניות. גם אם הסכסוך הוא לא תחום העיסוק שלנו אנחנו צריכים לדעת.
- חשוב לברר מי אחראי לביטחון במקרה של בעיה גם בתוך הכנס וגם בחוץ (כולל מספרי טלפון של שגרירות וקונסוליה).

חשוב לשאול שאלות לגבי עצמנו:

- כמה חשוב לי לנסוע ומה אני מבקש/מבקשת להשיג? אולי יש לי דרך אחרת להשיג קשרים אישיים במקום להציג בכנס?
- מה יקרה למטרות שלי אם יהיה פיצוץ?
- מה מעמדי במקום? ככל שאני בכירה יותר ומקושרת יותר ברמה האישית הסיכוי לתקיפה משמעותית קטן.
- לצעירים מומלץ במיוחד להכין מראש אסטרטגיות התמודדות ולתאם עם בכירים שהם בני ברית ועם אנשים נוספים במושב.
- מיהי קבוצת התמיכה שלי ובמי אני תומך/תומכת בעצמי?
- מה עמדתי לגבי המצב והאם אני יודעת לנסח אותה היטב אל מול העמדות שמאפיינות את האגודה, קבוצות בתוך האגודה או הדיסציפלינה? המלצה: להכין תגובות כתובות מראש למגוון "התקלות" גם כדובר/דוברת וגם בקהל.

התשובות שפיתחנו:

לזכור להיות אסטרטגיים. תגובה יכולה לכלול התעלמות, די-אסקלציה, דרישה להפסקה או תגובת נגד. מה משרת את המטרה שלי? דוגמאות:

- I didn't sign up for that
- To the facilitator: are you going to allow that?
- I thought I was here for an academic engagement, not a political one
- I'm not a representative of my country, I'm sure you are not a representative of yours
- I came here to talk about my research, we can discuss what interests you during the break
- I feel like you attacking my work based on my identity and not its merit
- In academia our responsibility is for complexity and evidence based arguments rather than oversimplification and empty slogans

פרופ' אלי אברהם, החוג לתקשורת וראש המכון לחקר התיירות, אוניברסיטת חיפה: "אסטרטגיות בהתמודדות עם החרם האקדמי"

מטרת החרם האקדמי היא השחרת תדמית ישראל וטיעונים רבים הם בשחור-לבן. לחרם האקדמי יש סוגים שונים של ביטויים: דחייה של מאמר ללא הסבר, הפסקת שיתוף פעולה מחקרי ללא סיבה נראית לעין, ביטול הזמנה, חרם נגד האקדמיה הישראלית בארגונים בינ"ל, החלטות באגודות סטודנטים, הזמנה של מרצים תומכי חמאס, עלילות דם נגד מרצים ישראלים ויצירת פרובוקציה. החרם אינו חדש. מדובר בקמפיין מאורגן שיש לו גם ביטויים של חרם כלכלי, תרבותי ודיפלומטי. החרם נמשך שנים ורק עכשיו אנחנו מתעוררים.

הצדקות לחרם האקדמי:

1. סיום משטר האפרטהייד
2. האקדמיה הישראלית משתפת פעולה עם הכיבוש
3. קיפוח אקדמיה פלסטינית
4. פגיעה בחופש התנועה האקדמי של פלסטינים
5. מוסדות אקדמיה ישראלים הוקמו על שטחים כבושים
6. רק חרם יביא לשיפור מצבם של הפלסטינים
7. פגיעה בחופש האקדמי הפלסטיני
8. אין עידוד של שיתוף פעולה עם אקדמיה פלסטינית

דרכי התמודדות:

- לעודד מחקר בנושאים הקשורים לחרם האקדמי, כולל מחקר יישומי
- ארגון כנסים ודיונים אקדמיים בנושא באוניברסיטאות שונות בחו"ל
- שיתוף פעולה עם מרכזי מחקר בעולם שעוסקים בנושאים דומים (חקר שנאה וגזענות)
- שיתוף פעולה עם הממשלה, הקהילה היהודית והחברה האזרחית

עקרונות ל"הסברה" נכונה:

- אין דרך אחת להסביר. זה תלוי הקשר.
- אין כאן מנצחים. לפעמים אפשר לערער בטחון של מי שעומד מולך
- לנסות ולהביא את הקהל לחוות אירועים מנקודת מבטך
- חייבים לדעת את העובדות
- יש לשער וללמוד מראש מהן טענות היריב
- שימוש ברגש יעיל אך זה תלוי בקהל היעד ובסיטואציה
- כמניעה: גביית מחיר מהמאשימים/משת"פ
- תגובה של "זבנג וגמרנו" לא יעילה

סוגי אסטרטגיות:

- אסטרטגיות מקור: פעולה נגד המקור – הבנה מי עומד מאחורי החרם ומהם האינטרסים של המקור? מאבק במקור שמפיץ מסרים שליליים.
- אסטרטגיות מסר: שליחת מסר הפוך לתדמית השלילית: צמצום, הודעה על שיפור, מידע סותר, עובדות.
- אסטרטגיות קהל: פנייה לקהל ספציפי שיש לי איתו ערכים משותפים. דוגמאות מעולמו של הקהל.

פרופ' אברהם הפנה לחוברות שפרסם ובהן יש אסטרטגיות התמודדות והצעה כיצד לענות לשאלות (ניתן למצוא בדף האירוע באתר האקדמיה הצעירה).

חוויות אישיות ודילמות

פרופ' עירן הלפרין, המחלקה לפסיכולוגיה וראש מרכז אקורד, האוניברסיטה העברית

- אני חוקר פסיכולוגיה של סכסוכים אלימים. זה שם אותי ואת הקולגות שלי בפוזיציה מעניינת. הקולגות שלנו הרבה יותר סלחנים כלפינו כי הם מכירים את העמדות שלנו. מצד שני, הם מאד קיצוניים בעמדות שלהם כלפי ישראל. שיתופי הפעולה שלי לא נפגעו אבל האנשים איתם אנחנו נפגשים בבוקר יכולים לחתום בערב על עצומות שקוראות להשמדת ישראל. זה יוצר דיסוננס.
- החוויה הכי משמעותית שאני חווה היא הקושי הזהותי. אני לא מרגיש שייך לקבוצת השווים האקדמית שלי מחוץ לישראל כי הם התרחקו ממני בתפיסות. אני גם לא מרגיש שייך לקבוצה הישראלית שמביעה עמדות חד-צדדיות שתומכות במעשים של ישראל.
- בכל שיחה שתהיה, שתלך לכיוון של "טובים ורעים", תמיד נהיה בצד הרע משום שהסכסוך א-סימטרי. כשנביא את השיחה למקום מורכב – יש לנו סיכוי. נוכל להסכים עם חלק מהדברים ולצפות שיסכימו איתנו על דברים אחרים, כמו האכזריות של טבח ה-7 באוקטובר.

פרופ' מירי ימיני, חברת האקדמיה הצעירה, הפקולטה לחינוך למדע וטכנולוגיה, הטכניון – מכון טכנולוגי לישראל

רציתי לשתף בשלושה אירועים שקרו לי אישית וגם לחלוק אתכם שלוש תובנות בעקבות ההתמודדות שלי עם האירועים האלו.

הראשון קשור לשיתוף פעולה אקדמי. במסגרת ה-ERC שלי, תכנית ה-outreach שלי כוללת הפקת קורס פתוח רב משתתפים. כל אחת מהרצאות הקורס ניתנת על ידי מומחה עולמי לנושא, כל אחד ממדינה אחרת. במקור חשבתי שהגעה לשבוע לישראל עם פינוקים של טיולים וזמן משותף איתי ועם קבוצת המחקר שלי יהיה פקטור בעל יתרון משמעותי לכל המשתתפים. הזמנתי חוקרות וחוקרים בכירים להשתתף, וכולם הסכימו. צילמנו שליש מההרצאות ואז הגיע ה-7 באוקטובר. נאלצתי לשנות תכניות והצלחתי לארגן מימון להקלטת הרצאות במוסדות שלהם, כשהעריכה, האנימציה, הפדגוגיה וכל היוצא מזה יעשו בטכניון. אחת המרצות כתבה לי אחרי תקופה מייל ובו היא מסבירה שאחרי חשיבה רבה והתלבטויות היא החליטה שהיא לא יכולה לתת הרצאה בימים אלו תחת לוגו של מוסד ישראלי. היא הסבירה שקולגות פנו אליה ואף איימו עליה אישית והיא מצטערת לבטל את השתתפותה.

האירוע השני קרה עם קולגה ותיקה, איתה שיתפתי פעולה רבות בעבר. קולגה לא מאוד חרוצה, שתמיד שמחה "לקפוץ על העגלה" עם כל פרויקט שהצעתי בעבר. הפעם, הייתה הזדמנות נהדרת, שאני מעדיפה שלא להרחיב עליה. היא כללה מעט עבודה מצידה, ניצול מעולה למומחיות שלה ורווח משמעותי ובטוח למדי בבספי מחקר. היא לא השיבה בהתחלה, התחמקה אחר כך ובסוף הודיעה שהיא עסוקה בפרויקטים אחרים ותאלץ לסרב הפעם. מאז, התקשורת שהייתה סדירה איתה נפסקה כליל.

האירוע השלישי למעשה אינו כולל אינטראקציה. קולגה, לא מאוד קרובה אבל די משפיעה ומוכרת בקהילה, אשר מפעם לפעם לאורך שנים כתבה משהו פרו פלסטיני באופן ספוראדי. מה-7 באוקטובר, כותבת בטוויטר באופן יום יומי, ממש מהתחלה, על שואת הפלסטינים, פונה לאגודות מקצועיות בדרישה לגיינו של ישראל ולא מתייחסת כלל למעשי הזוועה של החמאס. מתייגת עוד ועוד אנשים מהקהילה הקטנה שלנו.

תגובתי הייתה כעס, עלבון וגם בושה. בשלב הראשון אפילו לא שיתפתי אף אחד. במקרה של חברים מחו"ל, חששתי שאולי אני מכניסה להם רעיונות לראש והם בעצמם לא ירצו להיות חברים שלי ולשתף איתי פעולה ובמקרה של אגודות מקצועיות, הרגשתי שכולם נגדנו וזה חסר סיכוי. הייתי מבולבלת, הרגשתי שהעולם המקצועי שלי מתמוטט והרגשתי שלא בטוח שיש לי מקום בו.

במקרה הראשון – השבתי בצורה עניינית. ניסיתי קצת to push back אבל עזבתי בסוף ואנחנו עדיין עושות לייקים אחת לשנייה על דברים מדעיים. במקרה השני – הקשר דעך. במקרה השלישי – הסרתי עוקב.

אחרי מספר חודשים, יש לי שלוש תובנות:

1. הרבה מאוד (הרבה יותר ממאה) אנשים כתבו ובדקו לשלומי והציעו לי עזרה. המיקוד שלי במקרים הבוודיים היה תפיסה שגויה של המציאות.
2. לי אישית בריא יותר להתמקד במדע שלי ולעשות אותו בצורה הטובה ביותר שאני יכולה. אני מאמינה שבסוף, אנשים כן ירצו לשתף פעולה בזכות ענין מדעי משותף.
3. ראיתי שצריך זמן. כמו שבדחייה של מענק יש את כל הרגשות השליליים, אבל מי שמצליח באקדמיה יודע לנתב אותם למקום של עשייה ושל שיפור עצמי - כך גם במקרה הזה.

פרופ' עוזד רכבי, חבר האקדמיה הצעירה, בית הספר לנוירוביולוגיה, ביוכימיה וביופיזיקה, הפקולטה למדעי החיים ובית הספר סגול למדעי המוח, אוניברסיטת תל אביב

(לטובת מי שלא יודע/יודעת, פרופ' רכבי מצייץ באופן קבוע ציוצים הקשורים לאקדמיה ויש לו עוקבים רבים).

בעבר לא התייחסתי לפוליטיקה בטוויטר. רק למדע. ב-6 באוקטובר הייתי בפריז בהרצאה של פוסט דוקטורנטית מאלג'יר, שאמורה הייתה להגיע לארץ ובסופו של דבר לא הגיעה. מאז ה-7 באוקטובר השתמשתי בטוויטר והבעתי דעות של הלם וזעזוע. בהמשך התייחסתי גם לאנטישמיות.

זה לא הצליח. חטפתי המון. המסקנה היא שאי אפשר לעשות את זה. הרשת לא בנויה למורכבות. אם אתם מרגישים שאתם לא יכולים לשתוק וחייבים לציץ, זה בהחלט מאוורר, אבל חשוב לקחת בחשבון שיש לכך מחיר אישי.

באחד הציוצים ציינתי שיש סבל משני הצדדים וקיבלתי התקפות. פלסטינאי בארה"ב קרא לי ד"ר Genocide. עשיתי טעות וחסמתי את המשתמשים שהתגררו בי אבל זה עשה לי נזק גדול כי לא ראיתי את התגובות. אם אתם לפני קביעות או קידום חשוב להיזהר.

פרופ' ליאת איילון, בית הספר לעבודה סוציאלית על שם לואיס וגבי וויספלד, אוניברסיטת בר אילן

לאחר ה-7 באוקטובר מצאתי את עצמי בהתכתבויות עם ארגונים שאני חברה בהם ויצא לי להיות בכנסים.

באחת האגודות שאני חברה בה ביקשתי שיוציאו הצהרה בעקבות ה-7 באוקטובר והאגודה סירבה בטענה שהיא אינה פוליטית (למרות שבמקרים אחרים כן הוציאו הצהרות).

קיבלתי טלפון מעורך שלא הסכים לשלוח מאמר דעה שלי על המצב בישראל לשיפוט, משום שזה יפגע בכתב העת בגלל סנטימנט אנטי-ישראלי. העורך התנצל וטען שהוא דווקא תומך בישראל. הופתעתי מאוד. מעולם לא דיברתי על פוליטיקה עם קולגות. לקח לי מספר ימים לעכל וחזרתי אליו עם ביקורת על ההחלטה שלו. העורך חזר בו והיה מוכן להוציא את המאמר לשיפוט. זו דוגמא מדוע חשוב לדבר. בסופו של דבר שלחתי את המאמר לכתב עת אחר והמאמר התקבל.

מאז ה-7 באוקטובר הייתי בכמה כנסים ובסוף המצגת דיברתי על ה-7 באוקטובר. קיבלתי את "שתיקת הכבשים". המנחה ציין שהוא חושב שכדאי שנדבר רק על דברים שאנחנו מסכימים עליהם. לא ציפיתי לשתיקה. אחרי ההרצאה קיבלתי תגובות תומכות.

אני חושבת לא מעט אם אנשים שלא עונים לי למיילים נמנעים מכך משום שאני ישראלית.

לצד הדברים האלה, היו לי הרבה חוויות של תמיכה מצד קולגות.